

A felelős szerkesztő jegyzete

Drámatanítás: 2020 tavaszán kaptuk az első adagot a pandémiából, veszélyhelyzetből, kijárási tilalomból és társaiból. Sokan és sokat gondolkodtunk akkor és azóta is, hogy lesz-e színház, úgy, mint eddig, beülnek-e majd egymás mellé idegen emberek olyan térbe, ahol akár egy köhögés is átkeretezheti a pillanatot. Ahol egy köhögés elég lesz sokaknak, vagy még sok is. Meg hogy színházi nevelési foglalkozásra jöhet-e egy csoport: kiengedik-e a gyerekeket az iskolából, vagy beengedik-e oda a pár fős társulatot. Vagy a drámaórán lehet-e majd olyan játékot játszani, amiben, mondjuk egy bizalomgyakorlatban, megfoghatjuk a másik vállát. Vagy csak úgy, mint az angol drámatanár, aki a tanítási drámájában azt mondta: ha ezzel a ceruzával megérintem a vállad, azt jelenti, hogy mondd ki, amit az általad játszott szereplő gondol abban a pillanatban. (Jó, angol kollégánk ezt már a vírus előtt is így tette, mert különben gyanúba hozzák abuzálás vétkében.)

A valós tér, a távolság, a térköz, az érintések és érintkezések szerepe... Félelmeinken és vágyainkon át, a néha egészen gyorsan változó vélekedéseinknek megfelelően láttuk a helyzetet és a közeljövőt. De sokan gondoltuk azt, hogy drámaóra, ha már a Nat nem tette margón kívülre (csak irányban tartotta és lökött rajta egy méreletes), azért csak lesz. Megtudtuk, iskolában, délutáni szakkörként mérgez, fertőz – iskolában, délutáni művészeti iskolai óráként nem mérgez, nem fertőz. „Ha már iskolába kell járnia a gyerekeknek, akkor drámaóra is. És délután mehet színjátszó szakkörre is.” – mondta egyik kollégám. Hát nem! Az aktuális állami kapkodás és hivatalos következtelenség miatt már ez sem fért bele a gyakorlatba. (Tudjuk, sportmérkőzésen nem terjed, koncerten igen – kedvünk sincs sorolni a hasonló „megfontolásokat”.)

Gyermekszínházi és rendezvényei: Persze a kétely végig ott volt, ott van – miben nincs? Töprenghettünk, ki-ki a civil, személyes főbiáitól függően tarthatott, félhetett, rettegetett attól, hogy lesz-e, lehet-e 2020 őszén valami abból, amit a tavasszal leállított gyermekszínházi találkozók és fesztiválok helyett tervezünk. Vagy csak ismét abban részeltet sokunkat a sors, hogy tervezünk valamit, dolgozunk hosszan és alaposan az előkészítésen, és akkor jön egy nagy úr, persze disznófejű, és mindent áthúz egy nagy piros iksszel.

A gyerekek, felnöttek pedig mind bezárva a szobájukba vagy az online térbe.

Teljes azért nem lehetett a zárlat: a tervezett húsz körüli rendezvényből hetet sikerült megszervezni és lebonyolítani, annyi csoporttal, amennyivel – ez a körülményekhez képest nagyon nagy eredmény.

2019 tavaszától nyarától ment a munka (akkor kellett az első pályázatot beadnunk), hogy 2020 tavaszán legyen WSO. „Újratervezés” – ebből jutott mindenkinek néhány kör: áprilusra, májusra, júniusra. Aztán őszre. Beszámoltuk: ez és ennyi volt a 29. WSO: hét megyei és egy válogatás, három és fél órás online bemutató a beküldött 40 videófelvételből, online szakmai értékeléssel. És másfél év szervezőmunka többünknek.

De nem töröljük ezt az évet sem. Ennek az esztendőnek ilyen lehetett, ilyen volt a gyermekszínházi. És 2021-ben nekifutunk a harmincadiknak. Pontosabban már futunk egy ideje, mert pénzt-fegyvert-paripát szerezni, mint írtuk, idén kell. A tervek már az első lépésektől variációkban jönnek: online, offline, esetleg vegyesben... Az országos találkozó szerkezete még a kiírás előtt, de máris naponta változik. A sokadik változatnál tartunk – juszt sem adjuk fel!